

LIBRIS

We know
books

PAULINA POPA

**MATEMATICA
ÎNGERULUI
-fragmentarium-**

Editura EMIA

CUPRINS

MAMEI MELE, MARIA,	7
FRUMUȘEȚEA ABSOLUTĂ A CREAȚIEI	9
CUM NU S-AU MAI VĂZUT,	10
ÎN PĂMÂNT	11
PÂNĂ CÂND	12
DENUMIT	13
CÂND VIN SPRE NOI MULTIPLELE LUMINE	14
PE TĂCUTE,	15
MAMEI	17
PUNTEA	18
NU MAI SUSPINĂ	20
CU FORȚA	21
CERUL	22
ÎN VEACUL VEACULUI, ÎNTOTDEUNA	23
SPRE VIAȚĂ	27
CA ULISE	28
PROTEJAT DE ATHENA,	29
POEMULUI	30
STRĂZII	31
DIN CE ÎN CE MAI GREU	32
TOTUL	33
TORȚA	34
PE NIMENI	36
FIINȚĂ NU MAI ESTE	37
DORITĂ	38
APROAPE ÎNGHEȚAT,	39
TUTUROR	40
FRUMOS ȘI BUN CA UNUL CARE VINE	41
PUSTIE	42
VĂZUT	43
SĂ ÎI ACOPERE CU TOTUL	44
CÂND DIN POEM SE-AUD MULTIPLE ȘOAPTE	45

DOAR LITERELE-N JUR, CA BRAȚE, TE SUSȚIN	46
ÎNFLORIT	47
STRĂLUCIREA	48
ALUNECĂ PE APA ÎNGHEȚATĂ,	49
LACRIMĂ CALDĂ PE GEANĂ,	50
EL DUCE	51
SE FRÂNGE	52
ÎN MORMINTE,	53
CU AL TATĂLUI CERESC, SOARE	54
TEZAUR	55
STRĂINI	56
AȘTEAPTĂ MII DE SORI,	57
PENTRU CE MAI SCRII, CU SÂNGELE TĂU, POEZII,	58
POEZIA CEA VIE	61
DE DOR, DE PIATRĂ, DE LUMINĂ	62
ÎN FIECARE ZI	63
URCĂ DE LA POEM PÂNĂ LA CER!	64
ÎNFIPT ÎN TRON CA UN PIRON RUGINIT,	65
DRAGOSTEI	66
CA FLOAREA DE SUFLET,	67
PENTRU PÂNEA TA	68
FERICIREA ESTE VÂSLĂ DE AMETIST	70
FRAGMENTARIUM	
I	73
II	74
III	75
IV	76
V	77
VI	78
VII	79
VIII	80
IX	81
X	82
XI	83
XII	84

XIII	85
XIV	86
XV	87
XVI	88
XVII	89
XVIII	90
XIX	91
XX	92
XXI	93
XXII	94
XXIII	95
XXIV	96
XXV	97
XXVI	98
XXVII	99
XXVIII	100
XXIX	101
XXX	102
XXXI	103
XXXII	104
XXXIII	105
XXXIV	106
XXXV	107
XXXVI	108
XXXVII	109
XXXVIII	110
XXXIX	111
XL	112
XLI	115
XLII	116
XLIII	117
XLIV	118
XLV	119
XLVI	120
XLVII	121

XLVIII.....	122
XLIX.....	123
L.....	124
LI.....	125
LII.....	126
LIII.....	127
LIV.....	128
LV.....	129
LVI.....	130
LVII.....	131
LVIII.....	132
LIX.....	133
LX.....	134
LXI.....	135
LXII.....	136
LXIII.....	137
LXIV.....	138
LXV.....	139
LXVI.....	140
LXVII.....	141
LXVIII.....	142
LXIX.....	143
LXX.....	144
LXXI.....	145
LXXII.....	146
LXXIII.....	147
LXXIV.....	148
LXXV.....	149
LXXVI.....	150
LXXVII.....	153

MAMEI MELE, MARIA,

i-am cântat:

*Apoi, sunt fiica ta, și mamă sunt
Și arbore cu două ramuri frumoase.*

*Sunt fiica ta, și apă sunt, râul
Ce trece printre mulțimea de case.*

*Sunt fiica ta, și soră îți sunt
Și rană în multa singurătate,
Chiar dacă ne dorim, pentru părinți, cerul,
Tot pământul le este,
Ior și nouă, aproape.*

*Dorim să trăim într-o grădină cu flori,
Într-o pădure cu arbori ce sprijină luna.
Dorim să ne naștem într-o lume mai bună.*

Să dezlegăm vieții, lacrima zilei, preabuna.

Așa,
vețuind printre seninătatea bunicilor,
înverșunarea contrariilor
și a capricioaselor noastre vremuri,
mama mea mi-a spus:
*„Dumnezeu este lumina și pământul,
Ce are grija noastră și a zilelor noastre!”*

În copilărie,
am venit de la școală și i-am vorbit despre partid.
M-a luat de mână și mi-a șoptit:
*„Roagă-te lui Dumnezeu să plouă, să avem ce mânca.
Cere-ți iertare și întoarce-te la cărțile tale!”*

Mama nu mi-a vorbit despre dileme.
Mi-a vorbit despre chipul Îngerului
care a trecut prin mine dar eu nu știu să-l descriu!

Bunicul mi-a vorbit despre ele,
despre dragostea cea mare ce crește în inimă
și despre onestitatea ascunsă printre lozinci,
despre adevărul din Biserica Domnului
și nu cel livrat din vitrine
și despre matematica Îngerului, cea foarte greu de înțeles.

„Imparțialitatea este scuza lașității”, spunea bunicul,
iar mama mă lua de mână și mă trecea în lumea conviețuirii
cu frunze și flori,
cu imaginile ce nu va nega niciodată
frumusețea absolută a creației.

FRUMUSEȚEA ABSOLUTĂ A CREAȚIEI

ne conduce spre existențe fără margini.

Sute de versuri schimbă lumea.

Matematica Îngerului este scrisă în sânge.

Am găsit poeme din care s-au înălțat biserici.

Acolo, Episcopul frumuseții
s-a împărtășit la Altarul Domnului cu pâine.
Într-o altă biserică s-a împărtășit cu mere,
într-o alta, cu pere ori struguri.

Frumusețea absolută a creației
este mai mult decât materia,
este momentul exuberant al zborului.

Tu, cititorule,
de ce taci atunci când frumusețea absolută a creației
trece pe străzile acestei binecuvântate
și batjocorite țări,
plângând, trăgând după sine dureri
cum nu s-au mai văzut.

CUM NU S-AU MAI VĂZUT,

lacrimile curgeau atunci când ne-am desprins din brațele mamei
și am alergat printre spinii unei vieți
dezvăluind cea mai hidoasă față.

Am fost îngrijorați și ne-am retras din orice proiect
ce ne-ar fi putut duce spre nimic.

În ordinea frumuseții,
așa ar începe orice poem:

*Din lacrima ce curge către Tine
Am construit o scară până sus,
M-am învelit în haina de suspine
Și m-am supus, o, Doamne, m-am supus.*

*Am lăsat tăcerea să lucreze, să rostească
Toate cuvintele în locul meu, cu dragoste, cu har.
Mâinile mele, sângărând, să-alcătuiască
O pâine din pământ și grâu, pentru altar.*

*Am așternut ștergar pe masă, în curte,
Să frâng acolo pâinea și să cânt.
Lacrima, de bucurie, să brăzdeze
Și să ajungă, apă vie,
în pământ.*

ÎN PĂMÂNT

*stau ascunse frumoasele oase,
În pământ, cei plecați dintre lucruri ușoare,
Îmbrăcați în straie de foc, ca la nuntă,
Îmbrăcați în văpaia razei de soare.*

*În pământ stau ascunse zilele noastre,
Acelea numărate, găsite pe marginea lunii,
Când noaptea dansa, femeie cu sânii goi, peste case,
Iar noi, prin nisipul somnului, scormonind ca nebunii...*

*În pământ frunza de nuc, rândunica verzuie,
Iarba înaltă cât casa și prunul din curte,
Tata și cupa cu apă limpede, cu apă-amăruie,
Felinarul cu umbrele sale, din ce în ce mai mărunte.*

*Cântecul contenește,
iar noi dansăm fără oprire
în visul cu ierburi și flori, cu flori de gheață, cu flori de foc,
până când...
până când...*

PÂNĂ CÂND

să ridicăm ochii din pământ,
numele nostru s-a izbit de lucrurile din jur
care l-au denumit
și a intrat în înțeleșurile Matematicii Îngerului.

Am ridicat ochii și am plâns,
iar printre lacrimi creșteau aripi verzi ca primăvara,
ascunsă și ea undeva într-o cutie prăfuită
pe care doar încinsul soare
ar mai putea să o dezvăluie
ochiului învățat să vadă numele așa cum a fost el
înainte de a se izbi de lucrurile care l-au
denumit.